

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TAARER VED HERR FREDERIK VON ARNSBACHS GRAV (1772)

Citation: Ewald, Johannes: "TAARER VED HERR FREDERIK VON ARNSBACHS GRAV (1772)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-workid77802.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TAARER VED HERR FREDERIK VON ARNSBACHS GRAV (1772)

HER traf han mig - Her i mit fulde Hierte
Fandt jeg den dødelige Piil - -
Kun skrækkelig for Børn! - kun følt af Daarer! -
Seer mig Forsagte! - Seer, om spildte Taarer
Vanære mig! - jeg fandt den uden Smerte,
Og maaler Saaret med et roligt Smil. -

See, var det ei til Saar, at evig Orden
Bestemte Dødeliges Bryst? -
Den kløge læger dem - men kun den svage
Opirrer dem til Smerte ved sin Klage.
Afvende - svække Taarer Almagts Torden? -
Tilbagekalde Suk forsvundet Lyst? -

Selv denne Kulde - dette Is, som sniger
Her op til Hiertet med mit Blod -
Det hærder mig - at Solen rødmer - graaner -
At Jorden vakler - flyer - at Livet daaner -
Det smerter ei - og dette Suk, som stiger
Dybt af mit Bryst, er Vidne til mit Mod.

Død... ARNSBACH død!... Dag, som saa tavs frembryder,
Du har ei fundet Ham igjen! -
Tom er du Dag! - o Du, som var min Glæde
Hvor er du? - ak! - men tie du Drift at græde! -
Men siger mig, o I, hvis Taare flyder,
Er Han da død, og har jeg tabt min Ven? -

Saa, at det ædleste, det beste Hierte
Slaaer ikke - evig ikke meer! -
Og Dyd skal aldrig - Gienskin af den Høie
Skal aldrig straale fra det brystne Øie! -
Hvad vil du Taare? - Tie du Tolk af Smerte! -
Kan Suk besiele Mennesket af Leer? -

192

Ak, kunde Graad, og blodig Graad oplive
Min ARNSBACH! - Asken af min Lyst! -
Men nei! - den Død, som intet kan forsone,
Har alt opreist sin skrækkelige Throne
I Venskabs Helligdom - hvo kan fordrive
Tyrannen af det elskte... kolde Bryst? -

Nei kun forgieves - kun forgieves flyder
Den hede Graad - forgieves slaaer
Mit Hierte høit - ha nei! - Hvi vil jeg græde?
Nei, syng vil jeg om min døde Glæde! -
Kitharren skal fortælle ARNSBACHS Dyder,
Og tale om Ham med det sidste Aar.

Men reen og høi og ædel skal du være
Min Sang! - saaledes var min Ven -
Hver Følelse - hver Tanke saae man blinke
I rene Smil - Skiøn, uden Sløer og Sminke
Var ARNSBACHS Siel - usmittet som Hans Ære,

Og aaben for enhver som Himmelen. -

Høi var Hans Siel, og rolig, og fornøiet -
I Fare kiek - i Modgang mild -
I Medgang stærk - i Skygge og i Flamme,
I Venners og i Dødens Arm den samme -
Saa stod Hans Dyd, som Klippen staaer ubøiet
I Storm - og smelter ei ved Solens Ild -

Og ædel var Han - øm ved fremmed Smerte,
Betænkt paa Ubekjendtes Vel -
Til Trøst, til Raad, til Rædning altid færdig -
Og aldrig haard af Dyd mod en Ynkværdig -
Selv svages Feil fandt Medynk i Hans Hierte -
Men Dyd var ene mægtig i Hans Siel! -

Hvad vil du Taare? - nu, da Sang opliver
Min Lyst? - vil du da qvæle den? -
Hvi svækkes Harpens Lyd? hvi dør min Stemme? -193
Syng høit!... at andre Slegter maa fornemme
Hans Mod, som Christen og som Helt - Hans Iver,
Som Undersaat, som Broder og som Ven! -

Syng om enhver af de forsvundne Dyder! -
Men ak! - men Angst har qvalt min Aand! -
Død er Han - død... dog vil jeg ikke græde -
Algodhed tog Ham - syng om salig Glæde! -
Syng høit! - men Hiertet smelter - Taaren flyder -
Og Harpen falder af den svage Haand! -